

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI)

Az írás öröme

Temérdek szó ajkamon,
Kimondani nem tudom,
Ezért inkább leírom.

Szavaim elhagyják a tollat,
Hogy szép sorokat rójak,
Vonalas és sima papírra.

Lágy, selymes betűk,
Átszövik a szavakat,
Mint félkész hímzésen a tűk.

Kerekdedebb mondandóm
Vár rám szótlanul,
Ahogy felhőtlen égre a szép Hold.

Most kisütött a Nap,
Felkelti kedvemet sugara,
Egyre szebb verset írjak.

Tollamat eme pillanatban leteszem,
Számomra az írás tölti időmet kedvesen,
S így most ezt a versemet be is fejezem.

Bohóc

Vidítást hozó,
Fénylő szempár alatti krumpliorr,
Rúzsos szájú, fénylő mosoly,
Derűre, vidámságra, jókedvre fordító.

Néha kezében hegedű és vonó,
Nem kell most sem sör, sem elvonó,
Kacagás utáni lelki megnyugvó,
Fésűje ötujjas, sosem kócos.

Trabantban/Bakancsban ralizik a porondon.
Annyira, hogy nem kavarja fel a port,
Gyermeki és felnőtt szempár ragyog,
Mindenkivel feledteti a szomorú sorsot.

A bemondó szól:
Lehet, rossz lett a mikrofonom,
Azért kiabálok, s vagyok hangos,
Integessünk! Tapsoljunk! Búcsúzik bohócunk.

Éjszakai fény

Éjszakai fény,
Oly távoli még,
Idelent a sötétség.

Csillagok ragyogók,
Lehetne mindegyik bolygó,
Fényük a szemnek sugárzó.

Felhők nélkül
Hold az égen csücsül,
Teli korongra szépül.

Hajnalban mindez elmúló,
Keletre nézve jelentkezik a Napkorong,
Ilyenkor van leghidegebb – s az elfelejtett álom.

Anyai ölelés

Édesanyám két tenyere
Számomra oly különleges,
Hisz ő még rendesen balkezes.

Megérinti arcomat,
Csodálatos, mikor simogat,
Jelzi, így világa befogad.

Gyönyörű vonalak a tenyerén,
Két keze jelzi: fiatalos még,
Számomra oly meleg, mit felolvaszt, az a jég.

Anyám karja átölel,
Simogat, húz magához keble,
Mondja is, mily nagyon szeretlek Tégedet.

Sodrásos intelem

Emberi léptek,
Vehemensék,
Mint rail-jetünk /vonat/,
Oly sebesekek.

Az ember
Csak megy,
Mi kérdése:
Mi lesz így velem?

Erre a válasz
Bizony néma,
Mert ebben a pillanatban
Még senki sem tudja.

Épp ezért, ember,
Óvakodj, ha fogsz valami fegyvert,
Mert kezekben,
Veszélyes lesz! –

Azt javaslom, emberiség,
Tartsd meg a nép bölcs türelmét,
S úgy tartsd magad előtt polgári tükrét,
Hogy ne veszejtsd el a józan eszét!

Hold

Éji Hold
Felragyog,
Védi álmom,
Simogatja arcom.

Gyors tempó

Léptek, nyomok,
Most,
Mai világunkban
Oly nagyon gyorsak.

Népek, nemzedékek
Lépteinek
Siettetése
Villámsebes.

Követni ezt már nem tudom,
Hogy világunk merre sodor.
Emberek, gondolkodjatok!
Hová tart eme gyors tempó?